

ŞEHİR,

ZEHİR

ve HAMZA

MERVE OZCAN

pörtakal

pörtakal

PORTAKAL KİTAP | 38

Roman | 33

ŞEHİR, ZEHİR VE HAMZA

MERVE ÖZCAN

EDİTÖR

Rukiye Şahin

ISBN

ISBN: 978-975-2468-77-1

9 789752 468771

PORTAKAL KİTAP

Cağaloğlu, Hocaapaşa Mahallesi

Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C

Fatih / İstanbul

T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika N° 12755

KAPAK TASARIM

Yasin Çetin

İÇ TASARIM

Nur Kayaalp

1. BASKI

Kasım 2019, İstanbul

BASKI VE CİLT

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Davutpaşa-Topkapı/İstanbul

Telefon: (0212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com

portakal@portakalkitap.com

[f](https://www.facebook.com/portakalkitap) [i](https://www.instagram.com/portakalkitap) /portakalkitap

[t](https://www.twitter.com/KitapPortakal) /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak

Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

01. DÖNÜŞ

Sert ehresi buz gibi bir rüzgâr, dudaklarına sızan tebessümü sımsıcak bir paltoıdu. Hele ki yüzünü eğip gülümseyişi, kara kışta taze közle kavru lan sıcakık bir sobaydı. Ona bakınca üşüyor, yine ona bakınca ısınıyordum fakat yüzünü asmaya görsün, keskin soğuk vahşice kazınıyordu uzuvlarıma.

Ne uzun ne kısa saçlarını sağı taramış, uzun paltosu yağmurla parıl parıl parlıyordu; sakalı bile son gördüğüm den ne bir santim uzun ne bir santim kısaydı, siyah çizmelerinin bağcıkları sanki bir daha çözülmemek üzere özenle bağlanmıştı. Heybetinden bir zerre eksilmemişti, özünü gizleyen vakarı üzerindeydi ve hâlâ bir savaşçı gibi serindi güzel şemai li. Hafızama kazınmış silueti anılarımdakiyle birebir örtüşüyordu, üzerinden hiç vakit geçmemiş gibi.

Kalbim göğsümde, bir krizin eşiğindeymiş gibi dövünüyordu, dizlerime inen heyecanlı titreyiş adımlarıma maniydi. Bu adama olan özlem ve heyecanla gözlerime dolmuş yaşlar, yüzüme düşen yağmur damllarına karışıp gizleniyordu.

Gözlerimi ondan çekip kurtarmanın nasıl güç bir meziyet olduğunu anlatmaya mecalim kalmamıştı. Onunla birlikte mescidin bahçesinden çıkan çocuğun başını okşarken yüzünde açan tebessümü beni öyle büyük bir hezeyana sokmuştu ki ağzımdan çıkacak manasız cümleler için çenemi sımsıkı kapamıştım.

Beni görmesini istiyordum ama aynı zamanda beni görecek diye ölesiye korkuyordum.

Nihayet kaldırımda akıp giden insanların arasında heykel gibi bir başına dikilmiş onu izleyen bu aciz kadını gördü, bana baktı. Önce bir yabancı sanarak yüzünü çevirdi, bu bir saniye dahi olsa çok gücüme gitmişti. Sonra dudaklarında izi kalmış tebessüm bir anda suretinden silinip gitti, geriye yalnız bir kara kış kaldı ifadesinde. Gözleri yeniden beni buldu, kalbim bu heyecanı kaldıramadı. Şaşkın bir yeniyetme gibi arkamı dönüp seyrelmiş kalabalığa karışıp koşa koşa uzaklaşmaya başladım.

Arkamdan seslenişi ve ardımdan koşan adımlarıyla sesinin titreyişi bana umut oldu. Onun için buraya dönmüştüm, beni görmesinden korkmuştum, onu aramış ve bulmuştum fakat şimdi ondan kaçıyordum, pek tabii ki gönlümdeki tutarsız istek peşimden gelmesinden yanaydı.

Koştum...

Pekâlâ, biraz soluklanalım... Ben değil, ben hâlâ koşuyordum fakat hikâyeye nefes alma müddeti tanınmalıyım. Damdan düşer gibi ortaya serdiğim bu hikâyenin en başına dönmek artık bir zaruretti belli ki. Bu manasız davranışlarımın izahını yapmalıydım.

Bugünün nasıl başladığını ve neden bu şehirde olduğumu şöyle anlatayım...

Buraya geldiğimde vakit ikindiyi geçse de benim için gün, ben havaalanından çıktığımda başlamıştı. Hiddetle gökyüzünden kopan yağmur damlaları, sokakları insanlardan arındırmak ister gibi öfkeli bir annenin şefkatiyle dövüyordu yeryüzünü. Şemsiyesiyle koşuşturan, taksilerin durması için ellerini sallayan ve kaldırımların binalara yakın kısımlarından yürüyen insanlar sanki hiç değişmemiş gibiydi; sanki burayı terk edip gitmemin üzerinden bir buçuk yıl değil de yalnızca birkaç saat geçmişti. Bu şehir hatıralarımdaki gibi hiçbir eksik ve fazlası olmadan yaşamaya devam ediyordu.

Hâlâ adımlarımı Karakoza'nın asfaltında attığımı idrak etmekte zorluk çekiyordum; kaçarak burayı terk edişimin ardından, şimdi koşarak buraya dönmeme sebep olan heyecan göğsümde taptaze saklanırken yıllarca hafızama kazınmış bu yağmur gürültüsünü anılarımla örtüş-

türdüm. Buz kesmiş parmak uçlarım şehrin serin karşılaşmasına zihnim kadar hızlı alışamamıştı.

Havaalanında gereğinden fazla oyalanmıştım. Terminalleri seviyorum, insanların özlemle kucaklaştığı bu yerler bizi kimliksiz kılıyordu; ben de birazdan özlemle beklediği insan gelecekmiş gibi, sevdikleriyle kucaklaşacak insanlardan biri olabiliyordum. Kimse onlardan biri olmadığını bilmiyordu.

Tramvaya doğru ilerlerken telefonumu çıkarıp mesajlara girdim, beni buraya getiren birkaç cümlemin üzerine tıklayıp buraya kadar gelmeme sebep olmasına rağmen halen gerçekliğini sorguladığım mesajı bir kez daha okudum. Okuduğum bu kısacık cümle, kalbimin sahibi olan adamdandı.

Karakoza'dayım, seni bekliyorum. Sana ihtiyacım var. -H. T.

Bu mesajı okuduğumda saatler boyunca aldanmamak için direndim fakat geçen iki günün ardından en azından bunun gerçek olup olmadığını öğrenmek için doğup büyüdüğüm ve ölüp gömüldüğüm bu şehre, Karakoza'ya geri döndüm. Çünkü ruhuma dokunmuş o tek adamın çağırısı, burada kalmış yanımı bana yeniden hatırlattı.

Ben Feza,

Karakoza ise vicdanımın beni ittiği dar bir mezar.

Öncesinde de zikrettiğim gibi bu şehirde doğdum, burada büyüdüm, burada okudum. Ailemi bu şehirde kaybettim. Dedemin aldatmacalı oyununa kanıp kurduğu şeytani örgüte bu şehirde dahil oldum. Şiddeti bu asfaltlarda öğrendim. İlk cinayetimi bu şehrin sokakların işledim. Bu şehirde âşık oldum. Bu şehirde intihar kararı aldım ve vazgeçirildim. Bu şehirde varlık amacımı keşfettim, ölümünden sonrasına burada inandım. Yaratıcıyı bu sokaklarda keşfettim. Vicdanım beni bu şehirde kısıkvrak yakaladı. Ve en sonunda... Bu şehirden kaçtım.

Ailemin her şeye sıfırdan başladığı yerdeyim. Babamın kendi babasının güvenlik firmasında çalışmayı reddederek para kazanmak için çırpın-

dığı ve sonunda dostuyla el ele verip son şansları olan, bize büyük bir servetin peşi sıra büyük felaketleri de getirecek şirketi kurmayı planladıkları caddeler buralardı. Ben o zamanlara yabancıydım, henüz küçük bir çocukken bu tip mücadelelere anlam verebilecek idrakte değildim.

Hunt şirketi ben henüz ilk adımlarımı yeni yeni atmaya başlamışken kurulmuştu, babamın keşfettiği bir sistemi ithalata uyarlayıp güçlü bir ağ oluşturmışlardı. Kurdukları bu ithalat ağı öyle hızlı büyümüştü ki, babam ve kadim dostu Timur Koşaran'ın omuzlarında yükselmiş ve başta şehrin, sonra tüm ülkenin en mühim şirketlerinden biri olup çıkmıştı. Zaman geçtikçe de şehirdeki tüm, ülkedeki ise birçok firma ve bunun yanı sıra büyük ve karanlık insanların üzerinde eli olacak kadar büyük, güçlü ve sarmaşık bir yapı halini almıştı. Kurdukları kuvvetli ağın altında ticaretin en kirli yüzünü de bu oluşumun altına gizlemişti. Şimdi de global çapta kallavi bir prestijin peşindeydi. Türkiye dahil beş ülkenin ithalat ve ihracat ağının büyük bir kısmına hakim olacağı dev bir ihaleyi kovalıyordu.

Fakat ailem bu yükselişin pek azına tanık olabiliyordu, şehir çapında kazandıkları önemin ardından ülke çapında ihalelerin peşinde koşarken Timur Koşaran'ın şirketin hızlı büyümesi adına başımıza bir virüs gibi sardığı karanlık işler aileme sıçramıştı. Bir grup öfkeli saldırganla burun buruna geldiğimiz bir sabah, önce ailem sonra tüm evim canı bir saldırıyla ellerimden kayıp gitmiş, cayır cayır yanıp tutuşmuştu.

Dedem o yıkıntıdan beni bulup çıkaran adamdı, aynı zamanda beni ömrümün kalanı için sahiplen... Beni ve annemi çok severdi ama babama öyle bir saplantıyla düşküncü ki bu kayıp onu darmadağın etmişti. Benim ise küçük bir çocukken kendime bulabildiğim tek dayanak oydu. Ona öyle sıkı sarıldım ki, bana öyle güzel bir aile olmuştu ki ne ondaki o kötücül değişimin farkına varabilmişim ne de onunla birlikte nasıl bir felakete evirildiğimi görebilmişim.

Dedem, babam tüm bunlara girişmeden önce halihazırda küçük fakat köklü bir güvenlik şirketinin sahibiydi, en başında söylediğim gibi. Dedem, sözüm ona babamın anısını yaşatmak adına babamın ardında kalan ve şimdi Koşaran'ın başında olduğu şirketin güvenliğinin tama-

mını üstlendi. Başta sağlam bir güvenlik firması olarak şirketi tüm dış etkenlere karşı kollasa da zamanla dedem amacını tümüyle saptırarak şirketi koruyup kollamanın yanı sıra Koşaran'ın başlattığı yasa dışı işlerin üzerini örtmek ve sonunda da bu yasa dışı işlerin tamamını bir suç mangasıymışçasına üstüne almasıyla sonuçlandı.

Dedem tamamen değişmişti, yaşamı boyunca sahip olduğu tüm ahlak anlayışını çiğneyip hırslı, vahşi bir canavara olan dönüşümünü bizzat izlemiştim. Babamı kaybettiğimizden beri izlerini gördüğüm bu vahşet, gün geçtikçe üzerine tümüyle yerleşmişti.

Sonuç, Hunt şirketiyle birlikte gerek mimarisi gerekse atmosferi sebebiyle çok güzel, naif bir şehir olan Karakoza'nın oldukça çirkin ve cerahatlı yeni bir yüzü inşa edilmişti. İnsanlar kirli paralar kazanmaya başlamıştı. Pisliğin kokusunu alan sırtlanlar inlerinden çıkıp bu bataklıkta dahil olup onu besledikçe büyümüş ve artık şehri kimsenin göremediği bir çizgiyle ikiye bölmüştü. Karakoza hâlâ güzeldi fakat artık bir yüzü tüm ülkedeki iblislerin akın ettiği bir leş batağına dönüşmüştü. Hangi taraf karanlık, hangi taraf aydınlık, bunu kimse fark edemezdi.

Koşaran önce paraya, sonra bu şehirdeki aç, şeref yoksunu ahmaklara, sonra da bu şehrin emniyetine, sonra da bu şehre sahip oldu ve tüm bunlardan kendine, içindeki pislği özgürce dökebileceği koca bir dünya oluşturdu. Ve acıdır ki çok da uzak olmayan bir zaman diliminde ben de bu dünyanın bir parçasıydım.

BD yani Bella Donna, hayatımı ilk adımlarımda alt üst eden örgüt; bu dedemin sözde güvenlik firmasının karanlık yüzüydü.

Şirket dedeme ve Bella Donna'ya tüm hizmetlerine karşılık yüklü ödemeler yapar, dedem ise bu kazançla fedailerini geri dönüşü olmayan bu yolda besledikçe besler ve kendine maddi manevi bağımlı kılardı. Dışarıdan bakıldığında bundan daha mantıklı bir iş ortaklığı düşünemezsiniz; bir tarafta dostunu kaybetmiş bir ortağın şirketi ve diğer tarafta oğlunu kaybetmiş bir adamın, oğlundan kalan şirketin ve oğlunun dostunun yanında yer alması. Oldukça mantıklı bir tabloydu.

Fakat işin iç yüzünde dönen bu karanlık işler ve güvenlik firmasının bir suç şebekesine dönüşü, bu masumane madalyonun öteki yüzüydü. Aklanamazdı, özellikle de babamın kıymetli hatıralarıyla. Çünkü babam gibi bir adamın bu karanlığa ortak olduğunu tasavvur etmek bile imkânsız görünürken onun hatıralarını yaşatmak adına yapılmış tüm bu safsatalar ona ancak bir ihanet olabilirdi.

Söylemesi oldukça utanç verici fakat ben de BD denen bu suç şebekesinin fedailerinden biriydim. Hatta en gözde, asli fedailerdendim. Dedem... Aslında ona artık bu şekilde hitap etmek kulağa oldukça nahoş geliyor, ona daha çok Barbaros deriz. Bize fedaileri olduğumuzu söyler ve bu sıfatla aslında katil, hırsız, şantajcı ve işin özünde baştan aşağı suçlu sıfatının yerini bu onurlu kelimeyle doldurduğuna inanırdı. *Ahmak*.

BD ve fedaileri... Aslında bir kiralık katil, bir paralı asker olduğumun daima bilincindeydim.

O da öyleydi, âşık olduğum adam. Zırhı bir asker kadar sert ve soğuk fakat eğer ki kapısını sizin için açmışsa gülüp eğlenmeyi bilen, hatta küçük bir çocuk gibi umursamaz olabilecek kadar özel, zeki bir adamdı ve aynı zamanda örgütün en ileri gelen fedailerinden. Tıpkı benim gibi bir suçluydu ve BD'ye yeni katılan fedailer için gözde bir eğitmen. Birliğin içindeki o duvar kadar soğuk, duygusuz kadınlar arasında dahi hayranlıkla gözlenen bir adamdı.

Onun babası da şirketle bağlantılıydı, Hunt'ın mühim adamlarından biriydi. Bu yüzden Barbaros'un onun babasıyla köklü bir ilişkisi vardı ve bana gösterdiği ehemmiyetin fazlasını ona gösterirdi, onu çok severdi. Fedailerin ancak yarısının toplandığı zaman ona denk gelebileceğini söyler, onu şımartmayı severdi. Ben torunuysam, o oğlu gibiydi.

Fakat bir gece her şey değişti. Babası öldü. Ona babasının, şirketin düşmanlarının planladığı bir kumpas esnasında öldüğü söylendi. O buna hiçbir zaman inanmadı. Bana bu konuyu hiç açmadı ancak bana kalırsa babasını, Timur Koşaran'ın emriyle Barbaros'un öldürdüğünü düşünüyordu. Çünkü o günden sonra Barbaros'a artık bir evlat

gibi değil, bir düşman gibi baktı ama yine de yanından ayrılmadı. O zamanlar hâlâ bir fedaiydi fakat biliyordum ki eğer fırsatını bulsa Barbaros'un mezarını kazmak için bir an dahi beklemeyecekti. Yine de onun hizmetindeydi.

Bu düşmanlığın sebebini hiçbir zaman öğrenememiştim fakat tahminime güveniyordum, Hamza babasının ölümünde Timur Koşaran'ın ve Barbaros'un parmağı olduğunu düşünüyordu.

Ben henüz onlu yaşlarımda bir genç kızken BD'ye dahil olmuşum. Babamı kaybettiğim günden beri Barbaros sayesinde tâbi olduğum sıkı eğitimler dur durak bilmemişti. On beş yaşında bile yetişkin bir adamı kolaylıkla devirebilecek güce, tekniğe ve dengeye sahip olmuşum. Barbaros bendeki ışığı fark etmiş ve meğerse beni kendi bataklığına çekip bir canavara dönüştürmek üzere kollarını yıllar önce sıvamıştı.

BD denen örgüte girdiğim gün, başta büyük bir aileye dahil olduğum yanılgısına kapılmışım. Ama nihayetinde gün geçtikçe burada dönen şeyin gerçek bir suç çarkı olduğunu anlamak zorundaydım, bunu anladığımda ise her şeyin tamamen içinde ve yanlış gelen bir şeyler olmasına rağmen dedesine oldukça bağlı bir kızdım. Daha önemlisiyse, Barbaros tarafından ailesinin katillerinin öcünü alma hırsıyla doldurularak gözleri karartılmış bir intikamcıydım.

Barbaros ailemin katillerini bulup öldürmeme izin verdiğinde bunun bir izin değil, bir alıştırma olduğunu fark edememiştim. Hiçbir fedai ne yaptığını tam olarak kavramış bir şekilde bu örgüte dahil olmamıştı zaten ve hepsi bir intikam hırsıyla bu yola girmişti. İşin kötü tarafı, intikamımızı alsak da hiçbirimizin hırsı dinmiyordu ve çok para kazanıyorduk... Çok fazla.

Biz yasal olarak Hunt şirketinin anlaşmalı güvenlik firmasıyken yasa dışı tarafta şirketin ve bağlantıda olduklarının arkasını temizliyor, onlar için insanları korkutuyor yahut öldürüyorduk. Öldürdüğümüz hiçbir insan temiz değildi, tamamının bir pislikten ibaret olduğunu söylemek dahi vicdanımı sızlatmıyor, bu zamana kadar Hunt'ın bu yüzüne bulaşmış temiz bir insan görmedim. Fakat Hunt şirketi de zaten başlı

başına bir pislikten ibaretti, o şan ve gücün altında gizlenen karanlığı hepimiz biliyorduk.

Timur Koşaran'ı ve onun adamlarını öldürmememizin sebebi, bunun için emir almamamız ve bizi finanse edenlerin onlar olmasıydı. Tabii ki böyle başiboş bir kalkışma sonucunda bedelini canımızla hatta çok daha fazlasıyla ödeme ihtimalimiz de vardı.

Hunt şirketine de Timur Koşaran'a da zerre kadar saygım yoktu. Dede-min o adama olan sevgisini ve bağlılığını da anlamlandıramıyordum. Eğer babam yaşasaydı, o adamın yediği bunca halattan sonra değil onunla dost kalmak, yüzüne bile bakmazdı. Fakat Barbaros o adamı oğlunun biricik dostu olarak daima kolluyordu, ne de olsa artık o da bu bataklığa dahil olmuştu. Ve bana kalırsa paranın kokusu ona da oldukça hoş geliyordu.

Başta öldürdüğümüz insanların kötü olduğuna ikna edildik, ki bahsettiğim gibi hepsi öyleydi. Bizim için öldürdüğümüz her insan dünyadan silinen bir pislikti. Fakat sonrasında öldürmek bizim için öyle sıradan oldu ki artık öldürdüğümüz insanlar üzerine düşünmeyi bıraktık. Tıpkı insanların sorgulamadan her gün gittiği o sıkıcı fakat bırakamadığı işler gibi.

Artık öldürdüğümüz insanların iyi ve kötü olması bazılarımız için bir anlam ifade etmiyordu, üzerine düşünmüyor ve sorgulamıyorduk. Arkamız temizleniyordu, biz de birilerinin arkasını temizliyorduk. Rahattık... Bir noktaya kadar.

Dönüştüğüm kimliği yavaş yavaş sorgulamaya başladığımda gerçek, bir balyoz gibi başıma indi ve kaçmam gerektiğini hayatımın bu evresinde anladım.

İşlediğim son cinayette, yıllarca ellerimi dahi titretmeyen profesyonelliğim kaybolup gitmişti ve sanki silah tutmasını yeni öğrenmiş bir acemiye dönüvermiştim. Bedenim rüzgârda kalmış bir yaprak gibi tir titremişti.

Öldürdüğüm adam iyi biri değildi, iyiden öyle uzaktı ki hayatı kararmış binlerce insanın vebalini üzerinde taşıyan gerçek bir belayı dünyadan kazımuştum. Fakat sonra o evden kaçıp çıkacakken artık ölü olan o adama, dünya üzerinde sevgiyle bakabilecek tek kişiye ait küçük bir çift gözle karşılaştım, küçük oğluyla.

O gözlerin sahibinin babası masum değildi ama o küçük çocuk öyleydi. Korkulu gözlerine birikmiş birkaç damla gözyaşıyla henüz ne olduğunu anlamamış bir halde öylece dikilmiş gözlerime bakarken konuşmak, hareket etmek gibi yaratıcının bana bahsettiği tüm yetileri bir anda unuttuverdim. Küçük çocuk bana babasını sorduğunda ne yapacağımı şaşırarak ondan koşarak kaçmayı düşündüm. Küçük çocuktan özür dilemek, ayaklarına kapanıp ona beni affetmesi için nefes almadan yalvarmayı ve affedildiğimi duymak için canımı dahi oracıkta verebileceğim bu azaptan kurtulmayı istedim.

Fakat o benim yanımdan geçip babasının olduğu odaya koştu, elim ayağım birbirine dolanmıştı. Korkudan ölecektim, çocuğun arkasından koştum. Ondan önce yetişebilmek için, babasını o halde görmemesi için var gücümle koşup odanın kapısını kapattım. Kilitledim ve anahtarı camdan aşağı fırlatıp attım.

Boğazımdan gözbebeklerime kadar beni cayır cayır kavuran vicdanımla çocuğun yanına ulaştım ve babasını öldürürken ellerimde olan eldiveni çıkarıp saçlarının altına dökülmüş tutamlarını okşadım.

Benden kaçtı, aşağıdan gelen gürültüleri duyduğumda ben de kaçtım. Pencereden atladım ve o evi de sokağı da nefes nefese terk ettim.

Hayatımın bu noktadan sonrası yokuş aşağı freni patlamış süratli bir araç gibi şuursuz ve kontrolsüzdü. Hasta olduğum bahanesiyle günlerce yataktan çıkmayıp BD'den, fedailerden, Barbaros'tan kaçtım. Sevdığım adamdan bile köşe bucak saklandım.

Dolmuş bir çift minik göz, hatırımda gezindikçe ömrümün sonuna dek bu ıstırabın beynimi kemireceğine inandım. Affedilmek için bir uzvumu kesip oracıkta bırakabilirdim. Zihnim parmaklarımın arasında

yolunan saçlarım gibi darmadağındı, ben beynimin içinde o küçük çocukla karşılaştıkça öldürdüğüm tüm o pisliklerin ardında bıraktıkları, sevdikleri olma ihtimaliyle bedenimde kavruldukça kavruldum. Ve bir gece yatağımdan fırlayıp gözlerimden yaşlar halinde taşacak bu gürültüyü susturabilmek için şuursuz kararlar eşliğinde sokaklara koştum. Bir uçurumun adresi bilseydim şayet, adımlarım o yöne koşacaktı; bir sarhoşun bilinçsizliğiyle, bana ölümü getirecek her türlü belaya susamıştım.

Göz alıcı araba farları görüşümü engellerken aniden yaptığı frenle çığlıklar atan tekerleklerin önüne kendimi attım. Ölüm o an belki de sadece bir metre uzağımda durabilmiş otobüs kadar uzaktı. Korna sesleri beynimle yankılanırken kolum, peşine bedenimi takıp asfalttan çekildi. Beni tutan her kimse bağırان insanları sakinleştirdi, iyi olduğumdan emin oldu ve beni iki ayağımanın üzerine dikip sakin bir köşeye çekip oturttu.

Karşımdaki yaşlı adam bana endişeyle bakarak birkaç kelime etmem için bekliyordu. Seksenlerine dayanmış, saç sakalı bembeyaz kesmiş bu ihtiyarın gözlerindeki parıltı, benim bakışlarımdaki tükenmişlikle öyle zıttı ki belki de hangimizin ihtiyar olduğunu tekrar düşünmeliydim.

Yöneltebileceği tüm sorulara cevapsızdım, biraz çabadan sonra bunu fark ederek soruları kesti ve benden izin isteyerek beni evine, eşinin yanına götürmeyi teklif etti. Korkmadım. Ölümün üzerine hatırı sayılır bir süre düşünmeden ona pek çok kez koşmaya kalkmış biri olarak, tek hamlede yere serebileceğim o ufak tefek ihtiyardan korkma ihtimalim zaten anlamsızlıklardan yalnızca bir tanesi olurdu.

Birkaç cadde ileride, sessiz ve sakin, şehrin kalanına oranla daha mutaassıp bir sokağa gelmiştik. Üç katlı, küçük bir apartmanın giriş katındaki dairenin önüne geldiğimizde kapının önünde bomboş bir halde dikiliyordum.

Tıpkı beni bulan ihtiyar gibi ufak tefek, tıknaz, sevimli bir teyze sıcak bir tebessümle kapıyı araladı. Önce naif bir baş selamıyla eşi oldu-

ğundan emin olduğum kadını selamladı, kadın da meraklı bakışlarla beni gözledi.

Amca elini önüme doğru uzatınca kadın geriye çekilip içeri girmem için kapıyı açtı. “Kızım, belki ihtiyacın olan şeye vesile olacak olan bizlerizdir. Çekinme, gir lütfen,” dediğinde bir ruh gibi söylediklerini yaptım. İçeri girmemi bekledikten sonra o da girdi, bu kez evi ve karısını yeni bir selamla selamladı. “Selamun Aleyküm.”

“Aleyküm Salam.”

Uzun uzun hatıraların üzerinden geçmenin pek bir anlamı yok belki de, uzun lafın kisası o gece tanıştığım Halim Amca ve Havva Teyze derdimin ne olduğunu dahi bilmeden bana geri dönülemez hatalar, günahlar işlemiş ve tıpkı benim gibi affedilmeyi bekleyen insanların yolunun nasıl Allah’a ve Resulüne çıktığını, onları hangi sözlerle hangi ayetlerle karşıladığını anlattılar. Kim olduğumu bilmiyorlardı, ismim haricinde kim olduğumu hiçbir zaman bilmediler.

Saatler boyunca tek bir kelime bile söylemedim, neden bu halde olduğumu sormadılar. Beni tek bir şey için bile zorlamadılar. O gün Halim Amca’nın her zaman camiden döndüğü yol, bir çalışma sebebiyle kapalıymış, evine cadde üzerinden dönerken de arabaların önüne öylece atlamış olan benimle karşılaşmış. Bense başka bir zaman asla yapmayacağım şekilde onu dinleyip peşine takılmıştım ve ilahi hesap bu ya, yolumun onlara düşmesi için tüm olanaklar hazırlanmıştı.

Vicdanım hiçbir zaman susmadı, o çocuğun gözleri hiçbir zaman rüyalarımından çıkmadı. Ve öldürdüğüm insanların arasında tek bir masum bile gözden kaçırıp kaçırmadığımı günlerce araştırdım. Öldürdüğüm insanların bazıları insan, bazıları uyuşturucu taciri, bazıları tacizden cinayete, kara para aklamaya kadar her türlü pisliliği yapıp sonrasında arkası toplanmış insanlardı.

Biz kötü insanları haklamak için yola koyulan iyilik melekleri değildik, Hunt şirketi öyle pislik işlerin içindeydi ki gerçek manada alakasının olduğu suçsuz, masum insan sayısı varsa bile bir elin parmağını geç-

mezdi. Ellerimizin bu kadar kirli insana değmesinin sebebi de buydu zaten, yoksa biz asla bir grup kahraman olmadık.

Teslim olmama değecek tek bir şey bulabilmek için geçmişimi günlerce araştırdım ve temize çıkaracağım tek bir masum insanı aradım. Fakat şükür ki yoktu, bu beni aklamasa da masum birinin kanına girmemiş olmak en azından hâlâ nefes alacak yüzü bulma yüzölçüğü sağlamıştı. Ve şayet teslim olsaydım, örgüt beni bünyesinden öyle temiz bir şekilde sıyrıp atacaktı ki ben onların maşası olduğum cinayetlerin cezasını bir ömür verecektim.

İnsanım ve nefsim var, herkes gibi. Bu konuyu tartışmaya açmaya-cağım.

O gece tüm hayatım ters çevrilmiş bir kum saati gibi tersine akmaya başladı. Artık o silahı elime alıp örgütün fedaisi olmaya devam etmem ve yeni sahip olduğum tüm o hassasiyetleri, İşlam'ı onların arasında yaşamam olanaksızdı. Bir çıkış bulabilmek için yatağımda hastayım diye geçirdiğim günler uzadıkça uzadı. Havva Teyze'nin yanına giderken takip edilmemek için öyle çok yalan söylüyor ve öyle numaralar yapıyordum ki göze batmaya başlamıştım.

Bunu ilk fark eden kişi, oydu; kendimi farkına vardığım, o örgütün içinde olduğum günden beri her şeyiyle sevdiğim adamdı.

Örgütün bu yanına dahil olduğum günden beri onunla aramızda adlandırılmamış kuvvetli bir bağ vardı. Beni sevdiğini söylemekten çekinmiyor ve beni küçük kızyımışım gibi daima koruyup kolluyordu, fedailer isimlerimizi beraber anıyordu. Sağlam bir fedaidim, insanlar bana ben olduğum için sayrı duyuyordu ve dengim olan fedailerle bile aramızda geçen gerginlikler pek azdı. Fakat yine de bana yapılmaya cesaret edilecek bir hadsizlik, gölgem gibi hemen ardımda beliren o adamın gazabından çekinilerek geri duruyordu.

Yıllar geçtikçe aramızdaki bu bağ öyle güçlendi ki artık hayatımın onun olmadığı bir evresini tahayyül edemiyordum. Düşünölen şekilde bir ilişkimiz yoktu. Hatta aramızda büyük bir yaş farkı olmamasına